

**Zanimive vesti iz življenja ameriških
Slovencev po številnih naših naselbinah**

V Girardu, Ohio, so v soboto 17. septembra slovesno proslavili 20-letnico obstoja Slovenskega narodnega doma. Dvajset let je precej in marsikdo se je čudil, da je že dvajset let od onega dneva, ko je bil S. N. Dom v Girardu odprt. Ob priliki proslave 20-letnice je dopel v Girardu tudi priljubljeni pevski zbor "Javornik," ki je priredil jako lep koncert. Proslave se je udeležilo tudi mnogo rojakov iz Warren, Nilesa, Farrella, Sharona in sosednjih mest. Umekov orkester je prav dobro zabaval vse one, ki so želeli plesati.

V Chicagu je umrla Antonija Košnik, rojena Jarc, doma iz sv. Duha pri Ščavnici na Štajerskem. V Ameriki je živel 28 let in zapuša v Chicagu moža.

Jakob Sinti iz So. Chicaga, star 52 let, doma iz Zumberka, je zadnje dni tako nesrečno padel z ograje pred hišo na cementni hodnik, da se je ubil. Pokojni zapuša soprogo in več otrok.

V bolnišnici v Grand Junction, Colo., je umrl Martin Kováč, star 59 let in rojen v Pra-pročah pri Zagorju ob Savi. V Ameriki je živel 35 let in zapuša tu soprogo, pastorka, dva brata in vnuka, v stari domovini pa brata in dve sestri.

V Presto, Pa., je po dolgi in mučni bolezni umrl rojak John Knafljč, star 43 let in rojen v Šmartnem pri Litiji. Tu zapuša ženo, tri otroke, očima, polbrata in več polsester. Bolezen si je nakopal v svetovni vojni.

Zamoreci so napadli rojaka Math Shuroja v Gary, Ind. Ranili so ga na glavi in mu odnesli \$34.00 v gotovini.

V Fleming, Kans., je umrl rojak Blaž Demšar, star 67 let in rojen v Kernici pri Oselici nad Skofjo Loko. Zapuša dva sinova in hčer.

Po dolgi bolezni je umrl v Indianapolisu rojak Jožef Kronovšek, star 63 let in rojen v Lokovcu.

Miller in Sawyer

Zadnje čase je opaziti, da prevladuje nekaka mržnja med Ray T. Millerjem, načelnikom demokratske stranke v Clevelandu in med Chas. Sawyerjem, ki je demokratski kandidat za gubernerja v državi Ohio. Kaj je vzrok se ne more še dognati. Sodi se, da je Millerjeva skupina zahtevala, da Sawyer prizna Millerja kot načelnika demokratske stranke, in da ne vodi nobenih pogajanj z Gongwerjem, ki je volla starokopitnih demokratov. Millerjeva skupina je nevoljna, da zapusti državno konvencijo demokratske stranke, ker je bil na konvenciji priznan Gongwerjev štab, enako kot Millerjev. Vidi se, da bomo imeli demokrati v Clevelandu nadaljnje boje. Osebnost sta pa oha, Gongwer in Miller za kandidata Sawyerja.

Junaške čehinje

Mrs. Carrie Racek, 9617 Sladden Ave., Garfield Heights, se je pravkar vrnila iz obiska v Čehoslovaki. Izjavila je, da so matere pripravljene v čehoslovakiški republiki, da pošljejo lastne hčere v vojno. Tudi Mrs. Racek ima v Clevelandu dve hčeri, ki sta obe izjavili, da sta pripravljene oditi na fronto. To se pravi pogum in narodna zavest.

vici pri Sošanju na Spodnjem Štajerskem. V Ameriki je živel 32 let. Bil je vdovec in zapuša štiri sinove in štiri hčere.

V Milwaukee se je 22-letni Albert Lončarič pobil, ko je hotel s svojim avtomobilom prehiteti drugega, a ga je zadel in sta se oba prevrnila v jarek. Hujše nesreče pri tem ni bilo.

Umrl je v Walsenburg, Colo., rojak Anton Berkovec, star 62 let in simec. Pokojni je bil rojen v fari Stopiče pri Novem mestu, odkoder je prišel v Ameriko leta 1902. Bil je jako priljubljen med rojaki. V Clevelandu zapuša brata Franka, bratranca Davida šuštaršiča in druge sorodnike.

V Barton, Ohio, je umrla Mary Primožič, stara 55 let. Rojena je bila v Terminu, okraj Cerkno na Primorskem.

Časopis "Obzor" v Milwaukee poroča o velikem uspehu jugoslovanske radio ure, ki jo vodi omenjeni list. Zdj se vrši program pol ure, ljudje pa zahtevajo, da se vrši radio program celo uro.

V Barbertonu, Ohio, se je v cerkvi Presv. Srca Jezusovega poročil Mr. John Adamič z Miss Rosemarie Baldek. Nevesta je bila prej protestantske vere in je prestopila sedaj v katoliško cerkev.

V Forest City, Pa., so dobili novega slovenskega zdravnika v osebi dr. Anthony Kamina, ki je sin ondnotnega slovenskega pionirja in član KSKJ. Mladi slovenski zdravnik govori prav lepo slovensko. Graduiral je na znani Georgetown univerzi v Washingtonu z odličnim uspehom.

Rev. dr. Hugo Bren, poznani bojevniki za katoliške ideje med ameriški Slovenci je radi zdravja odpotoval v domovino in se nahaja sedaj v vasi Ročno, fara št. Vid nad Ljubljano. Upamo, da bo kmalu ozdravel in se čvrst vrnil zopet med ameriške Slovence.

McMaster resigniral?

Včeraj je javnost zvedela, da je William McMasters resigniral kot načelnik oddelka za javno varnost v Euclidu in da ga je župan Sims komaj pregovoril, da je ostal v svojem uradu. McMasters je oddal resignacijo, ker je dobival neprestano kritiko od posameznih ljudi. Župan Sims mu je pa povedal, da se ni treba ozirati na manjšino. Sims je prepričan, da večina prebivalcev v Euclidu želi, da ostane McMasters na svojem mestu. Župan je tudi izjavil, da je McMasters obljubil, da ostane še nadalje v uradu. Mr. Sims je povedal, da mnogo ljudi ne želi McMastra kot direktorja javne varnosti, toda da je McMasters potreben za Euclid. Čuje se, da so v vsej tej zadevi notranji spori, ki grenijo Mr. McMastru politično življenje.

WPA dela

Kot poroča mestna relifna komisija se priklasi vsak teden redno najmanj 400 oseb, ki ne potrebujejo več relifa, ker so dobile delo pri privatnih industrijah. Tekom avgusta in septembra se je število relifnih delavcev znižalo že za 12.000. Vsi ti ljudje so dobili delo v privatnih industrijah.

**Francija, Anglija na strani Čehov.
Hitler bo nastopil proti Čehom 1. okt.**

Berlin, 27. septembra. Ob polnoči med pondeljkom in točkom je diktator Hitler sklical zasedanje nemškega vojnega sveta. Vsi poveljniki armade, mornarice in zračne flotile so se sestali k skupnemu tajnemu posvetovanju.

V pondeljek popoldne je imel diktator Hitler govor potom radia, in kateri govor se je slišal po vsem svetu, in tekem govora je Hitler izjavil, da če Čehoslovaka ne izroči sudetske Nemce Nemčiji, da je Nemčija pripravljena za vojno.

"Čas je prišel," je rekel Hitler, "da resno govorimo. Mi ne zahtevamo ničesar drugega več v Evropi kot sudetski del Čehoslovake. Potem, ko to dobimo, bomo mirovali. Toda sudetski del Čehoslovake mora biti naš in četudi Nemčija začne z vojno."

Hitler je govoril v dvorani sportnega kluba v Berlinu in poslušal ga je ves svet. Sicer ni direktno grozil z vojno, toda podarjal je ogromno nemško vojaško silo in je najbrž pri tem mislil, da bo šla Nemčija v boj.

London, 26. septembra. Anglija in Francija sta se zedinili za skupni nastop za slučaj, da Hitler napade Čehoslovako. Ob istem času je ministerski predsednik Chamberlain odredil izredno zasedanje angleškega parlamenta.

Anglija je baje pripravljena za vojno. Prebivalstvo je dobilo naročilo od vlade, da pripravi plinske maske. Vojaštvo je skoro mobilizirano in strelni jarki se kopljejo na strateških točkah.

Anglija sodeluje s Francijo. Francoski kot angleški generalni štab imata dnevno več posvetovanj. Angleška vojna mornarica je dobila povelje, da je pripravljena za "vsak slučaj." Nad 150 angleških bojnih ladij se nahaja v domačih vodah.

Angleški ministerski predsednik Chamberlain je danes sporočil čehoslovaki vlad v Pragi, da nikakor ne more več svetovati čehoslovaki vladi, da ne bi mobilizirala, Hitler je to nahajal v domačih vodah.

Srečno novo leto

V nedeljo večer so clevelandski židje začeli praznovati svoje novo leto, ki je v njih zgodovini leto 5699. Praznovanje je trajalo do pondeljka zvečer do 6. ure. Sledilo bo praznovanje še več židovskih praznikov.

Zadušnica

Za pokojno mladenko Agnes Zobec se bo v sredo ob 8. uri zjutraj v cerkvi sv. Vida darovala sv. maša zadušnica. Prijatelji in prijateljice ranjke so prijazno vabljeni.

Radi zoba

V Bucyrus, Ohio, si je dal 58-letni trgovec Clarence Boyer izdreti zob. Pol ure potem, ko so mu potegnili zob iz ust, je Boyer umrl, ko se je še nahajal v zobozdravniškem uradu.

Premoč prihaja

Tekom preteklega tedna je dospelo v Cleveland 620.000 ton premoga, ki je bil večinoma nakopan v državi Ohio.

zadevno pretmast in neče nikjer popustiti.

London, 26. septembra. Francija kot Anglija sta zavrnila ponudbo diktatorja Hitlerja, da se izroči sudetski del Čehoslovake Nemčiji. Francija kot Anglija zahtevata od Hitlerja, da dovoli več časa za dogovore. Hitler je izjavil, da želi imeti "zadevo uravnano" najkasneje do 1. oktobra.

Francoski ministerski predsednik je dospel v London, kjer ima številna posvetovanja z angleškim ministerskim predsednikom. Tudi francoski minister za zunanje zadeve se nahaja v Londonu.

Pozneje je dospel v London tudi načelnik francoskega generalnega štaba, general Gamelin. Načelnik štaba se je nemudoma po svojem prihodu v London začel posvetovati z načelniki angleške armade.

Splošno se domneva, da so dogovori med Francijo in Anglijo zapustili diplomatsko polje in da se govori le o vojaških zadevah, kar dokazuje, da se evropska zadeva glede sudetskih Nemcev ne bo mirno poravnala.

Soditi je, da angleški kot francoski državniki skušajo vplivati na Hitlerja, da oblaži svoje zahteve in da pri tem Francija in Anglija pridobiti na času, a medtem se obe državi pripravljajo na vojno.

Anglija se je končno nagnila na stran Francije, ki je izjavila, da se Čehoslovakov ne more več siliti k nadaljnim zahtevam, in da je šel Hitler predaleč, ko je zahteval naravnost poniževalne stvari od Čehoslovake.

Paris, 26. septembra. Francoski ministerski kabinet se je enoglasno izjavil, da zahteve Hitlerja glede izročitve sudetskega dela Čehoslovake Nemčiji, so "nepremisljive" in da ne bodo pripravili Čehom, da se po njih ravna.

Odločitev francoskega kabineta je dala francoskemu ministerskemu predsedniku Dallerju svobodne roke, da lahko nastopa proti Hitlerju, kot sam želi. Enako svobodno roko je dobil tudi francoski minister za zunanje zadeve.

Trotzky je mnenja, da Nemci zasedejo Ukrajino

Coyoacan, 24. septembra. Potem ko je francosko-ruska vojaška zveza razveljavljena in je Nemcem potom Romunske odprta pot na Črno morje, je Nemcem prav lahko zasesti bogato rusko provinco Ukrajino, ki je zlasti poznana, da prideluje najboljši žito, ki ga Nemcem jako primanjkuje. Leon Trotzky, bivši boljševik in nasprotnik sedanje sovjetske vlade v Rusiji, je mnenja, da Nemci ne bodo dolgo čakali, pač pa bodo zasedli Ukrajino, ki šteje 40.000.000 prebivalcev.

Trotzky je prepričan, da se nahaja Stalina vlada pred neposrednim padcem radi zdajnjih diplomatskih zmag Hitlerja. "Rusija se bo v kratkem iznebila Stalinove diktature," je dejal Trotzky, "kot se bo Nemčija v doglednem času rešila Hitlerja."

Sinko je!

Pri družini Mr. in Mrs. Jos. Kozoglav so se prijavile vile rojenice, ki so pustile tam prav čvrste fantičke. Naše iskrene čestitke. Družina stanuje na 1182 E. 83rd St.

Mrs. Zidanšek

Mrs. Zidanšek je prošena, da se oglasi v našem uradu glede grafofonske plošče, katero bi dotična stranka, ki jo je posodila, rada imela vrnjeno. Prosimo!

Naj se zgasi

Mr. Frank Mihelič ki je doma iz Babne Police, naj se zgasi pri Frances Judnič, 1041 E. 74th St., kjer bo dobil spomine iz stare domovine.

Zadušnica

Danes, v torek, 27. septembra, se je brala sv. maša zadušnica za pokojnim Frankom Antončič v cerkvi sv. Vida.

Prošnja

V našem uradu naj se zgasi Mrs. Frances Clements glede dražljanske zadeve.

Mussolini zopet grozi z jezikom. Pravi, da je Italija pripravljena za vsak slučaj, da z orožjem pomaga zaveznikom

Vicenza, Italija, 26. septembra. Diktator Mussolini je včeraj zagrozil, da bo Italija podvzela "vojaške korake," ako se ostali narodi v Evropi ne prenehajo oboroževati in groziti z orožjem.

Govor Mussolinija je bil bolj kratek, toliko bolj bojevit. Mussolini je izjavil, da še vedno upa, da se bo preprečila splošna vojna. Toda ako to ne bo mogoče, tedaj bo Italija "prispevala" svoj del, da pomaga svojim zaveznikom, to je, Nemcem.

Je dejal Mussolini. "Do danes Italija še ni podvzela nobenih korakov glede vojne. Italija želi mir. Toda ako ostale države nadaljujejo z vpoklicom rezervistov v armado in zbirajo čete na

svojih mejah, tedaj Italija tega ne bo mirno gledala.

"Italija bo pripravljena v enem tednu, da ali pomaga svojim zaveznikom ali pa naskoči one, ki kalijo evropski mir." Mussolini je obenem naznanil, da bo ponovno govoril v torek.

V svojem govoru diktator ni omenil Anglije in Francije, toda se splošno sodi, da so bile njegove besede namenjene dotičnim državam. Izjavil je, da bo ta teden za Evropo "pasijonski teden."

Splošna vojna se lahko še vedno prepreči, je dejal Mussolini, ako skušajo gotove države popraviti napako, ki so jo naredile pri sklepanju mirovnihih pogodb in zlasti tedaj, ko so ustvarile preveliko Čehoslovako.

Vojna je blizu

Paris, 26. septembra. Parisko časopisje je prepričano, da se Evropa nahaja bližje vojne kot misli splošno prebivalstvo. Neprerastano posvetovanja med angleškimi in francoskimi ministri so jasno znamenje, da se nekaj pripravlja, in če slučajno Hitler ne odneha v zadnjem trenutku, da bo počilo tekom štirinajstih dni. Redke so prilike, da bi šel načelnik francoskega generalnega štaba v London. Njegov prihod tja pomeni, dela načrte za skupni nastop angleške in francoske armade. Sam Hitler je sumljiv na ta posvetovanja. Računa se, da bi Hitler že začel z vojno, toda čaka na Rusijo, kaj bo ukrenila, obenem pa čaka na japonske obljube glede pomoči.

Posvetovanje med Jugoslavijo in Romunsko

Beograd, 26. septembra. Zastopniki jugoslovanske kot romunske vlade so se danes dolgo posvetovali glede stališča, kakoterega naj zavzame Jugoslavija in Romunska v očigled resne čehoslovake krize. Zborovanje se vrši v Subotici, ob jugoslovansko-romunski meji. Jugoslovanski delegaciji načeljuje ministerski predsednik Stojadinović, dočim vodi romunsko poslanstvo minister za zunanje zadeve Petresu Comnen. Dosejale je samo toliko znanega, da je tako romunska kot jugoslovanska vlada sporočila Ogrski, da bo napadena od obeh armad, ako Ogrska napade Čehoslovako.

Borrodin odstavljen

Iz Columbusa se poroča, da je governor Davey odstavil načelnika urada za starostno pokojnino Henry Borrodina. Slednji je priporočal, da governor Davey sledi navodilom zvezne vlade glede odredb za poslovanje pokojninskega oddelka, in gov. Davey je tako zameril Borrodinu, da ga je na mestu odstavil iz urada.

Zadušnica

Za pokojno Mary Woyan se bo brala sv. maša v sredo ob 7:30 zjutraj v cerkvi sv. Lovrenca. Sorodniki in prijatelji ranjke so prijazno vabljeni.

Pogajanja med čehoslovako in poljsko republiko

Varšava, 26. septembra. Čehoslovaska vlada je izjavila, da je "v principu" pripravljena pogajati se z zastopniki poljske republike glede zahtev Poljske o gotovem številu poljskega prebivalstva, ki se nahajajo pod vladjo čehoslovake republike. Kot znano je poljska republika pretekli teden stavila čehoslovaki zahtevo, da se ji prisodi oni del čehoslovake, kjer prebivajo Poljaki. Na čehoslovaskem je bila zadnji teden ustanovljena neka tajna radio oddajna postaja, ki dnevno poziva Poljake, ki živijo na Češkem, da se uprejo čehoslovaki vladi. Slednja je izdala manifest, glasom katerega morajo Poljaki na čehoslovaskem izročiti vse svoje radio aparate teden 24 ur centralni vladi v Pragi.

Je bil pijan

Policija je aretirala včeraj nekega Williama Ruffa, ki je star 36 let in stanuje na 5604 Scovill Ave. Ruff je bil zapolnjen pri Ferro Machine & Foundry Co. Včeraj je prišel pijan na delo, nakar so mu povedali, da gre domov, ker ne more delati v pijanem stanju. To je moža tako vjezilo, da je potegnil revolver iz žepa in nevarno obstrlel dva delavca.

Smrtna kosa

V pondeljek popoldne je preminula Mrs. Helen Brajdič, stara 41 let, soproga Mike Brajdiča. Družina stanuje na 1167 E. 58th St. Truplo pokojne se nahaja v mrtvaški kapeli A. Grdina in Sinovi. Podrobnosti priobčimo jutri.

Češki kulturni vrt

Vodstvo češkega kulturnega vrta v Clevelandu je sklenilo, da v izrazitih besedah vseka v razne spomenike v vrtu zgodovino sedanjega boja med čehoslovako in med diktatorjem Hitlerjem.

Češki bondi

Iz denarnih trgov se poroča, da so cene češkim vladnim bondom zadnji teden padle za približno 25 odstotkov.

Hiše se kupujejo

Eno znamenje boljših časov v Clevelandu je, ker so razni ljudje pretekli teden kupili 77 novih hiš.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME — SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

6117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po razpisu: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:

U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carriers, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

88

No. 226, Tues., Sept. 27, 1938

Ali pride na vrsto Jugoslavija?

Mnogi naši prijatelji nas vprašujejo te dneve, če pride za Čehoslovaško na vrsto tudi Jugoslavija, da pače deloma v naročje laškega diktatorja Mussolinija. Na taka vprašanja je danes precej težavno odgovoriti, ker se mora počakati razvoja dogodkov. Zaenkrat sta Mussolini kot Hitler izjavila, da Jugoslavija sploh ne pride v poštev pri potezah, katere zasleduje diktator Hitler.

Pač pa se nam čudno zdi, kako je to, da iz Belgrada ni nobenih novic, ki bi naznanjale, da pride Jugoslavija na pomoč Čehoslovaški. Pogodba obstoji med čehoslovaško republiko in med Jugoslavijo, da če je češka republika napadena, da pride Jugoslavija s svojo armado na pomoč čehoslovaški republiko. In pomoč bi bila takoj na mestu, kajti danes meji Jugoslavija na nemško mejo potem ko je Hitler pobasal samostojno Avstrijo v svoj žep.

Predsednik jugoslovanske vlade je danes ministerski načelnik Stojadinović, o katerem smo sumili, da je bil zadnje dve leti precej naklonjen Nemčiji. Zaporedoma so hoteli predstavniki Hitlerja v Belgrad in tudi Stojadinović se je oglašil parkrat v Berlinu. Kaj se je vršilo za kulisami? Pa menda vendar ne, da bi se kovala zarota proti lastnim bratom Čehoslovkom napram zakletemu sovražniku Slovanov — Nemcem. Stvar bo treba temeljito izčistiti.

Naš časopis je bil od nekdaj, odkar izhaja, za svobodno Jugoslavijo, da se namreč združijo Srbi, Hrvati in Slovenci v enotno državo, kjer naj obstoji vlada, ki je po volji večine naroda. Jugoslavija je po svetovni vojni nastala in bila svobodno ustvarjena, toda bratje Hrvati so začeli z odporom, rekoč, da se Srbi počutijo za gospodarje in ne dajejo posameznim narodnostnim plemenom v Jugoslaviji iste pravice, katere si prisvajajo sami.

Toda čas je prišel, da se politikarji, diplomati in državniiki v Jugoslaviji iztrezeje in začnejo misliti. Od medsebojnih sporov dosedaj niso imeli v Jugoslaviji drugega kot osebno mržnjo. In te osebne mržnje ostro motri naš nasprotnik — od ene strani Italijan, od druge strani Nemec. Prvi je predstavljan pod diktatorju Mussoliniju, ki je sicer zadnji teden izjavil, da laška armada ne bo prestopila jugoslovanske meje, toda kdo more v današnjih časih verovati nasilnikom! Od druge strani pa pozorno zre na Jugoslavijo Hitler, ki skuša dobiti preko Jugoslavije dohod na Rumunsko, kakor hitro bo gotov s čehoslovaško afero. Hitler predstavlja danes 75.000.000 Nemcev in je to strašna sila, ako pomnimo, da so Nemci fanatizirani in v srcih čutijo, da mora priti maščevanje za poraz, ki so ga doživeli v svetovni vojni. Hitler ne bo miroval, dokler ne bo "združil" vse Nemce, ki se nahajajo v drugih državah.

Preveč sistematične propagande se je vršilo zadnje mesece v Jugoslaviji za Nemčijo. Vodilni krogi v Jugoslaviji morajo pomisliti, da Jugoslavija obstoji iz Srbov, Hrvatov in Slovencev, ki so nasprotniki po dušah in srcih Nemcev, ki so poleg Turkov stoletja zatirali Slovane, zlasti pa Jugoslovane. Naše mišljenje je, da beogradska vlada nikakor ni na strani jugoslovanskega naroda, vsaj na večini jugoslovanskega naroda, ako koketira z Nemčijo in diktatorjem Hitlerjem.

To koketiranje se zna prej ali slej bridko maščevati nad Jugoslavijo. Mussolini je izjavil, da se popolnoma strinja z Nemčijo, da je Hitler njegov zaveznik, in da karkoli ukrene Hitler, bo Mussolini podpiral.

Torej! Kam gre Jugoslavija? Ako pade Češka — in del Čehoslovaške je že padel — tedaj pridejo na vrsto Jugoslovani. Mussolini ima v zaledju Hitlerja, ki je danes sosed Jugoslavije. S tem sosedom sta tako tesno povezana, da bo Hitler celo vesel, ako Mussolini udari na Jugoslavijo. In tudi pomagal mu bo. Sicer bo vsa zadeva vzela še precej časa, in ravno ta čas naj uporabi jugoslovanski državniiki, da odprejo svoje oči in se pripravijo. Pa tudi številne politične stranke v Jugoslaviji bi morale pozabiti svoje medsebojne spore in delovati samo za en cilj — proti diktatorjem, proti Mussoliniju in Hitlerju in za svobodo Jugoslavije. Ako tega ne bodo storili, tedaj se ne bomo čudili, ako nekega dne čitamo v časopisih, da je Jugoslavija deloma laška, deloma nemška pokrajina.

Kaj pravite!

Prepad med governerjem Daveyem in pristaši kandidata Sawyerja se vedno bolj širi. Saj je razumljivo in človeško, če poraženi kandidat nima posebno vroče ljubezni do zmagovalca, vsaj v sreču. Ljudje smo pač taki. Sawyerjevi pristaši so pa vso zadevo še poslabšali, ko so enostavno prezrli governerja Daveya, da ga niso povabili na demokratsko konvencijo, ki se je vršila pretekli teden v Columbusu. Sicer so zadnji trenutek uvideli svojo polomijado in so zadnjo minuto poslali governerja povabiti, pa je bilo že prepozno. To zna imeti resne posledice pri volitvah v novemburu.

Evropsko vojno so odložili do sobote. V soboto bodo pa najbrže še malo počakali. Potem bodo pa rekli, da zimo ne kaže začeti svetovne vojne in bodo odložili tje do sv. Jurja. Takrat se bo pa že kako ukrenilo.

BESEDA IZ NARODA

Zahvala skupnih društev

Dovolite nam, da se na tem mestu iskreno zahvalimo vsem tistim, kateri ste se udeležili našega piknika, kateri se je vršil, boljše rečeno kateri bi se moral vršiti v nedeljo 31. julija t. l. na Pintarjevi farmi. Nezaželjene dež je bil vzrok, da se nam ni letošnji piknik obnesel. Nam zemljanom nam ne preostaja drugega kakor vse radovoljno vzeti, kar nam Bog in naš Stvarnik pošilja in tako smo tudi mi.

Iskreno se zahvaljujemo vsem tistim, ki ste prišli na piknik in se tam z nami vred na dežju močili, kakor tudi vsem delavcem in delavkam, kateri ste imeli plemenit namen delovati in se žrtvovati za uspeh piknika in za korist cerkve. Hvala vam vsem skupaj in se vam gotovo še za naprej priporočamo. Hvala tudi vsem tistim, ki ste se udeležili nadaljevanja piknika in dvorani v novi šoli, ker s tem ste nam pomagali zaceliti rano, katero nam je povzročil dež.

Posebno pa smo dolžni zahvaliti našim darovalcem in to so: nam vsem dobro poznani Mr. Jernej Knaus \$5.00, Mr. Louis Prince trgovec iz Norwooda \$5.00, Mr. Anton Bartol \$2.00 in nam preljubljeni in vsakem ozirom koristni dnevnik Ameriška Domovina, kateri nam je poleg lepega priporočila za piknik in kakor tudi za vsako našo prireditev, daroval svoto \$5.00. Hvala lepa vsem skupaj in Bog vam poplačaj.

Odbor skupnih društev
fare sv. Vida.

Za skupno obhajilo Zveze Najsvetejšega Imena

Kakor sem zadnjič omenil, in je bilo že večkrat v listih pisanje, da bo drugo nedeljo meseca oktobra skupno sv. obhajilo vsega članstva društev Najsv. Imena iz vseh štirih slovenskih župnij v mestu Cleveland, in to v naši cerkvi sv. Vida. O tem bomo prihodnji teden še kaj omenili, naj za sedaj zadostuje to, da se z vsem pripravimo za ta prvi skupni nastop.

Ni rečeno, da ako nisi član društva Najsv. Imena, da ne smeš se nam pridružiti; ne, to ni rečeno. Toda bolje je, da postaneš prej član tega društva in kot tak pristopiš k mizi Gospodovi. In da boš z Jezusovo podobno na prsih korakal za zastavo društva Najsvetejšega Imena, potrudi se, da postaneš član tega društva še pred omenjeno nedeljo. Slovenci možje, očetje in mladeniči, člani, kakor tudi nečlani tega društva, pridite v torek dne 4. oktobra zvečer ob 8. uri v novo šolo sv. Vida, v sobo števil. 4. Tam boste lahko sprejeti in postali boste člani društva Najsv. Imena, člani ene največje in najmočnejše katoliške organizacije na svetu. Pridite na to sejo in prepričali se boste, da mladina vodi društvene seje vse drugače, vse bolj inteligentno kakor mi starejši. Tam ni psovovanja, ne pregovarjanja. Seje se vršijo v najlepši slogi in sporazumu. Pridite v torek 4. oktobra zvečer v novo šolo sv. Vida in vpišite se v društvo Najsv. Imena. Ni treba se izgovarjati, da je društvo Najsv. Imena samo za mladino. Slišal sem očetja, farana naše fare, kateri mi pravi, jaz bi takoj pristopil k društvu Najsv. Imena, ako bi se na sejah zborovalo v slovenskem jeziku, ali pa da bi bila dva odseka, eden v angleškem, eden pa v slovenskem jeziku. Tudi to se bo s časom dalo napraviti.

Toda priznati moramo, da društvo Najsvetejšega Imena v fari sv. Vida, so ustanovili tukaj rojeni mladeniči in kot takim jim ne smemo zameriti, ako zboru-

rujejo na svojih sejah v svojem lastnem jeziku, v angleščini. Zakaj bi se mi temu upirali, saj smo tudi mi v Ameriki in večina od nas že toliko časa, da lahko vsaj nekoliko razumemo angleško. Postali smo celo ameriški državljani in to iz ljubezni do Amerike, do naše nove domovine, in ako ljubimo našo novo domovino Ameriko, ni več kot prav, da ljubimo in spoštujemo tudi njen jezik. Ali se hočemo mi proti naši mladini maščevati s tem, da nočemo pristopiti v to društvo, katero si je ona ustanovila in posluje v njenem lastnem jeziku, in celo tako katoliško in cerkveno društvo kakor je društvo Najsv. Imena. Poglejmo koliko naše mladine je že pristopilo v naša društva in kako lepo napredujejo naše jednote in organizacije, katere so bile ustanovljene od nas, po naših načelih in principih. Kako naša mladina nam pomaga in deluje za rast in napredek, najsi bo kjer koli hoče in naj se govori angleško ali slovensko.

Dajmo priznanje naši tukaj rojeni mladini in jo posnemajmo. Pristopimo v njih društvo, društvo Najsv. Imena. Pridite v torek večer, to je 4. oktobra v novo šolo sv. Vida, kjer se vrši seja. Tam se lahko vpišete in postanete člani te močne katoliške organizacije. Pridružite se nam, da bomo v veliki in dolgi vrsti korekali za bandom Najsvetejšega Imena k skupnemu sv. obhajilu v nedeljo 9. oktobra.

Lawrence Bandi.

Slovenska moška zveza

Barberton, O.—Upom, da mi boste zopet napravili uslugo in priobčili par vrstic o Slovenski moški zvezi, da ne bodo ljudje mislili, da smo zaspali. Pa nismo zaspali, o ne! Moška zveza se je ustanovila, napreduje in ne bo zaspala. Naprej gremo, kot so šle vse druge organizacije. Vsaka organizacija je bil enkrat začetek in vzelo je mnogo dela, da so prišli do cilja in viška, na katerem so danes. Zato možje in fantje, naprej za Slovensko moško zvezo. Prepričali se boste, da je to nekaj dobrega in se ponosni boste nekoč, da ste člani SMZ. V veselje vam bo biti člani te organizacije in biti v družbi takih izvrstnih mož in fantov. Spoznali se boste boljše med seboj in s tem pa tudi obdržati slovenske možje in fante skupaj.

Morda si bo kdo mislil: kaj je bilo potreba te zveze. Na to se da lahko ta odgovor, da mi smo Slovenci in tudi hočemo ostati Slovenci, pa da bomo tudi naši sinovi ostali Slovenci. Naš narod sicer ni velik po številu, moramo pa reči, da je eden najbolj spoštovanih med vsemi drugimi narodi. Da pa si obdržimo to spoštovanje, moramo biti pa tudi zvezani v tej zvezi mi starejši in agitirati med mladimi, tu rojenimi fanti, da jih pridobimo v našo zvezo, da ne bodo pozabili na slovenski jezik in na svojo narodnost.

Naša slovenska naselbina tu v Barbertonu ni tako velika, pa imamo kljub temu že lepo število članov pri SMZ. Vsako prvo soboto v mesecu imamo svoje seje, katerih se člani pridno udeležujejo in na vsaki seji sprejememo več novih članov.

Prihodnja seja se bo vršila 1. oktobra. Sobratje, vabim vas, da se te seje v velikem številu udeležite. Sprejetih bo zopet veliko število novih članov. Poleg tega bo tudi prost prigrizek. Gasili bomo žejno s sodečkom pive in poplaknili z močno zabelo iz Kentucky. Seja se prične ob 7:30 zvečer v klubovih prostorih.

Na 26. novembra bomo imeli pa veselico in takrat bomo imeli priliko seznaniti se s člani podružnice št. 2 iz Clevelanda. Kot

mi je namreč pisal tajnik, se bodo vsi člani udeležili naše veselice. Hura! To bo zopet lušno. Spet se bomo spoznali z mnogimi Slovenci in si pridobili novih prijateljev. Pa o tej veselici se bo poročalo še pozneje.

Enkrat v decembru bo pa stanek odsekov tu v Barbertonu in ob tej priliki se bo napravilo tudi pravila in bo volitev gl. odbora, če bo le mogoče. Apelinam še na druge naselbine, da si kakor hitro mogoče ustanovijo odsek in pridobijo mnogo članov za SMZ. Tako se boste tudi vi lahko udeležili tega sestanka.

Pristopite k Slovenski moški zvezi, saj plačujete samo 25 centov na mesec. Za vsa druga in natančnejša pojasnila se obrnite na spodaj podpisanega. Ob vsaki priliki sem pripravljen in bom z veseljem odgovoril ali odpisal. Torej naprej za Slovensko moško zvezo! Živela Slovenska moška zveza! Pozdrav vsem čitateljem Ameriške Domovine in članom SMZ.

Fred Udovich,

193 — 22nd St., Barberton, O.

Spomini iz mojega potovanja po stari domovini

Cleveland, O.—Kakor mnogo drugih, je tudi mene prijel, da po dolgih 26 letih obiščem svoj rojstni kraj. Na parniku sem se spoznala z drugimi sopotniki, ki so bili od vseh krajev. Bila je prijetna družba, da boljše ni bilo treba. Vozili smo se s krasnim parnikom Normandie. Na ladji smo imeli fino postrežbo, vožnja je bila lepa in kar dobro smo se imeli. Drugi dan popoldne so nam pa sporočili, da se nam bliža velika ledena gora. Mornarji so nas podučili, kako naj se obnašamo v slučaju nevarnosti. Videli smo, da je parnik krenil bolj južno, vsled česar smo imeli precej zamude. Čeprav se je parnik precej močno zibal, me to ni motilo pri spanju.

Z mojo sorodnico Ivanko Jagodnik sva se v Parizu ločili od ostale družbe, ker midve sva potovali proti Trstu. V Trstu so nas pričakovali na kolodvoru že naši sorodniki. Tu sem po dolgih letih zopet lahko porabila znanje italijanskega jezika, ki ga znam že iz mladih let, ko sem bila uslužbena v Trstu. Snidenje z sorodniki je bilo pristrčno, to se razume. Vesela in žalostna sem bila obenem, ko sem hodila po Trstu, ki mi je bil nekdaj tako priljubljen, pa je tam zdaj vse drugače in pa, ker ni več naš.

Jaz sem ostala tisti dan v Trstu, Ivanka se je pa takoj odpravila dalje z vlakom. Peljala se je v svoj rojstni kraj, Bač na Pivki. Drugi dan sem se pa tudi jaz odpravila v moj ljubi rojstni kraj, Podgrad v Istri. Veselo in žalostno je bilo snidenje z mojo bolno sestro Marijo Sajina. Prišla mi je še sopek rož, rekoč, da nima drugega dati. Pet let je že bolna. Moja nečakinja, Ana Jagodnik, pri kateri sem se nastanila, je morala kmalu po mojem prihodu v bolnišnico, kjer so jo operirali. Pa ni prestala operacije, umrla je v starosti 44 let.

Po naših krajih so imeli nekdanj ljudje vsega dovolj, danes gre pa vse za davke. Najbolj so se mi pa smilili Novograjci, ko so se tam vršili veliki vojaški manevri. Dan za dnem je mrголо samega vojaštva. Na tisoče mul je bilo nastanjenih v okolici Podgrada, ki so požrle vse, kar je bilo zraslo. Zraven je pritisnila pa še suša. V Podgrad je bil prišel tudi laški prestolonaslednik, katerega sem tudi osebno videla. Sprejeli so ga nad vse siljajno in vse je bilo okinčano. Ustavil se je pod Hrušico, kjer imajo 18 velikih poslopij in tudi spravljeno tam vojno municijo. Kakor sem videla, ga ljudje precej upošteva. Slišala sem od ljudi, da laški prestolonaslednik zelo sovraži črnosrajčnike.

V naših krajih je mnogo vojašnic, pa tudi črnosrajčnikov je

vse polno. Pri nas imajo italijanskega župana, ki precej oblastno vlada. Ta je spjel vodo iz vseh izvirkov v rezrvar pred narodni dom, kamor morajo hoditi ženske po vodo. Se reče, saj to ni več narodni dom, ampak vse kaj drugega. Tam je zdaj županija, pošta in druge pisarne. Tista voda, kakor sem omenila, pride iz Buzeta in na kraju, kjer je bilo prej za živino napajati, je zdaj poslopje dopolavore. Tistega zdaj oskrbuje bivača Clevelandčana, Anton in Marija Sluga. Večkrat sem ju obiskala in sta mi izročila pozdrave za vse znane Clevelandčane.

Bala sem se, da doma ne bom slišala dosti slovensčine. Pa ni tako. Slovensko govorijo tudi po uradih in tudi v cerkvah pridigajo gg. duhovniki v slovensčini in prepevajo slovenske nabožne pesmi. Slovensko pojo tudi po gostilnah in na vasi. Ljudje so se mi pohvalili, da je zdaj nekoliko boljše, odkar se je Italija sprijaznila z Jugoslavijo. Ložje diha. V Trstu sem govorila z nekim mojim znancom, ki je visok uradnik pri ulični železnici. Kazal mi je sliko, kjer je polno fašistov in tudi on je na sliki. Rekel je: "Vidite, tu se vidi, kakor da je vse fašistično, toda v naših srcih pa ni. Vsi naši ljudje upajo na kak preobrat."

Nekega dne smo šli k sv. Andreju pri morju. Tam so napravili park, ki je nekako na tak način kot v Clevelandu Euclid Beach. Potem smo se peljali z ulično proti ladjedelnici. Na kolodvoru sem videla na tisoče železniških voz in lokomotiv, pa vse zarjavele. Vprašala sem, zakaj je to vse tako zapuščenno. Povedali so mi, da je ta kolodvor čisto mrtev, niti en vlak ne pripelje sem. Iz Divače pripelje en ali dva voza, ki pa jih vleče električna lokomotiva. Tudi jaz sem se enkrat peljala iz Divače v Kozino in se prav udobno pelja.

Toda ceste pa imajo jako fine. Tam vozijo busi, kjer je vožnja precej poceni. Iz Podgrada do Trsta stane vožnja 15 lir tje in nazaj, kar znese v ameriškem denarju kakih 75 centov. Ena taka cesta je izpeljana tudi iz Reke do Trsta.

Z sorodnico Ivanko Jagodnik sva se peljali v Ljubljano k sprejemu Slovenske ženske zveze, ker je Ivanka tam članica. V Ljubljani so bile članice zelo lepo sprejete. Tam sem prosila g. Leona Zakrajška, naj me obvesti, kadar bodo šle izletnice v Postojnsko jamo, da bi tudi jaz rada šla takrat. Pa vse drugo mi je napravil, samo to, kar sem ga prosila, ne.

Obiskali sva mojo nečakinjo, ki je uslužbena pri poštni hranilnici. Tam nama je razkazala vso Ljubljano. Ker je hotela Ivanka kmalu nazaj v Ameriko, sem opustila za enkrat ogledovanje Slovenije in sva se odpeljali na njen dom v Bač.

Ivanka je imela s seboj aparat za snemanje slik. Vzela jih je veliko, ki so vse dobro izpadle. Obiskala sem tudi mojo drugo sestro na Malih brdcih. Zelo se je postarala in tudi bolehnja je vedno, kakor tudi njen mož. Bila sem tudi na Sabonjah, pa so me te poti zelo utrudile, ker tam nimajo nobenih prometnih sredstev. Bila sem tudi na Reki in na Sušaku. Šla sem na božjo pot na Trsat, kjer sem bila že prej dvakrat, v mojih mladih letih. Na Sušaku je zdaj vse drugače in bolj moderno. Samo Matri božja je še vedno tista doli. Šla sem tje preko Opatije, ki je zdaj zelo imeniten kraj. Ko sem šla iz Reke, sem nesla čez mejo dva kilograma kave. Na Reki sem jo kupila po 14 lir, v Podgradu je pa po 28 lir. Torej se že izplača. Ker je Reka prosta luka, so me na meji preiskali, pa mi niso kave vzeli.

Bila sem precej po Krasu, tako v Materiji in Marčovščini. Tam sem imela tri kose zemlje, katero sem prodala. 100 lir me je stalo, da sem denar iztirjala,

a za zemljo sem dobila 100 lir. Torej lep dobiček, kaj ne.

Potem sem se pa zopet odpeljala v Ljubljano ter sva šli z mojo nečakinjo na Brezje in na Bled. Tam se mi je pa strašno dopadlo. Oh, kako so to lepi kraji! Tam sem bila pet dni. Bila sem tudi na sokolski veselici. Ko sem se odpeljala iz Ljubljane, sem šla pa obiskat Postojnsko jamo. Zelo se mi je tam dopadlo. Bila sem tudi v Slivarski jami, ki je pa zdaj vsa opustošena in vsi kapniki iz nje pobrani. To je velika škoda za tamonjšne prebivalce, ker ni turistov.

Potem me je začelo pa skrbeti, kako bom šla nazaj v Ameriko. Vedno sem dobivala pisma, da na Normandie ne bo prostora 10. avgusta. Šele zadnje dni sem dobila obvestilo, da bom lahko odpotovala na 10. avgusta.

Poslovila sem se od ljubih domačih, od svoje bolne sestre in mojih nepozabnih rojstnih krajev, zlasti od lepega Podgrada, katerega ne bom najbrže videla nikdar več. Zelo mi je bilo težko pri sreču, ko sem sedla na bus, da se odpeljem. Zelo sem bila ginja, ko je prišla k meni stara ženica in mi izročila majhen spominček, svetinjico, ki naj jo nesem njeni hčeri v Ameriko. Tako skrbijo mamice za svoje otroke.

V Trstu so me že čakali moji znanci in prav dobro smo se imeli zadnji dan. Na 8. avgusta sem sedla na vlak in se odpeljala proti Parizu. Za družbo je bil z menoj samo en Dalmatincev in neka Hrvatice. V Havrah sem pa dobila mnogo Slovencev in tudi naš voditelj August Kollander je bil tam. To vam je pravi vodja. Če človek samo vzdihne, pa že ve, da kaj potrebuje. Na vse kraje streže ljudem. Priporočam ga vsem, kadar potujejo v domovino, ali kadar imajo kaj opravka, ki spada v Kollandrovo področje.

Naj še to povem, da se na Normandie tudi v tretjem razredu imenitno potuje. Postrežba je fina in hrana najboljša, da ne more biti boljša niti v drugem ali prvem razredu. Tudi vožnja nazaj je bila jako prijetna. Noben ni bil bolan, saj tudi časa ni bilo za to, ker je bilo vedno polno zabave.

Ras, povsod je lepo in dobro, a v Clevelandu je pa najboljša. Zato sem pa tudi komaj čakala, da pridem zopet nazaj. Zdaj pa vse lopo pozdravljam, ki bodo brali te moje vrstice, posebno pa članice društva sv. Ana št. 4 SDZ.

Ivana Gerzel,

1069 E. 72nd St.

Most Rev. Stephen J. Donahue, začasnó opravljajoč novyorško škofijo mesto umrlega kardinala Hayesja, dokler ne bo papež imenoval škofa.

ŽUTI

Po nemškem izvirniku K. Maya

JOŽOV GRDINA:
PO ŠIROKEM SVETU

"Kako to?"

"Saj si sam pravil, da že od sinoči tičim v karaulu."

"Effendi, nikakega karaula ne poznam in kaj takega vobče nikdar nisem rekel!"

"Si pač tudi pozabil, da me bodo dete do smrti bičali?"

"Ničesar ne vem o tem. Ne razumem te!"

"Potem seveda tudi ne boš razumel, kako mi je uspelo, da sem našel Inglišovo sled."

Ni odgovoril. Sapo mu je vzelo, oči je izbuljil.

"Seveda razen tebe in žutega živ človek ne ve, da ste ga vtaknili v karaul. Pa vkljub temu je bil Ingliš prepričan, da ga bom našel. Zelo nepreviden si bil, da mu nisi verjel. Takle alim bi moral biti pametnejši!"

Končno je našel besedo.

"Katerega Ingliša pa misliš?" je hlastnil.

"Tistega, ki si mu obljubil sto udarcev."

Preveč je bilo za ubogega alima. Požiral je in požiral, pa besede ni spravil iz sebe.

Oglar mu je pomagal.

"Effendi, kdo ti daje pravico, da nas nadleguješ in nam praviš reči, ki jih nihče ne razume?"

Vstati je mislil. Pa prijel sem ga za ramo in ga potlačil nazaj.

"Pomiri se, Šarka! S teboj zaenkrat nimam posla. Alim mi bo že sam odgovarjal."

Tistega Ingliša namreč iščem, ki ga je prijel iz Rugo-ve."

Ves zmeden je odgovoril alim:

"Ingliša —? Saj vse življenje še nisem videl nobenega Ingliša!"

"Čuj, ne laži tako na debelo! Saj si sinoči samo radi tega obiskal Šarko, da bi pripravil Inglišu stanovanje v jami draguljev."

"Ne ne, ni res!"

"No, saj se bo pokazalo. Prišel, da plačam odkupnino."

Iznenaden me je pogledal.

"A —! Kdo pa te pošilja?"

"Sam sem prišel. Sam sem si dal dovoljenje, da ti jo izplačam."

Topo in neumno me je gledal.

Oglar pa je le uganil, čemu sem se vrnil. Šinil je pokonec in vpil:

"Laž sama gola laž! Tod živ človek ne ve nič o Inglišu. Motiš se, če misliš, da nas boš žalil s svojim sumničjem! Že sinoči —"

"Molči!" sem ga nadržal.

"Po tvoji zaslugi seveda nisem nocoj živ in zdrav. Postreliti si nas misli v soteski. K sreči pa nismo tako neumni, kakor sodiš. Sedi!"

"Človek —!" je kričal. "Le še samo eno tako sumničje mi zini! Slaba ti bo predla!"

"Sedi, pravim! Ne trpim, da bi mi kdo tu ugovarjal. Kdor vstane brez mojega dovoljenja, ga bom sam posadil, pa tako trdo in učinkovito, da bo pomnil. Nemudoma boš sedel, Šarka, sicer —"

"Pa me posadi, če moreš! Tule stojim in tule je moj nož. Če se —"

Zgrabil je za nož in zamahnil.

Pa za menoj je počil strel, Šarka je bolešno kričnil in se sosedel.

Njegovi ljudje so šinili pokonci. Svaril sem jih.

"Mir, sicer dobite kroglo tudi vi! Obkoljeni ste!"

"Ni res!" je tulil Šarka in se držal za koleno. "Skočite po puške! Tamle slonijo in v hiši jih je še več!"

"Da, tamle slonijo! Pojdite si po nje!"

Pokazal sem h kočii.

Tovariši so vstali in namerili puške.

"Nad nje —! Nad nje —" je

kričal oglar.

Pa nobeden se ni genil. Uvideli so, da bi bil odpor zaman in da bi tvegali življenje.

Šarka se je ujezil in preklinjal, kakor more preklinjati le tak sirovež in zločinec.

Dvignil sem puškino kopito in zagrozil:

"Molči! Besedo še zini, pa te pobijem na tla! Že sinoči smo ti pokazali, da se vas ne bojimo, nocoj pa nas je še več."

"In če vas je tudi sto, ne bojim se vas!" je besnel. "Ne boš brez kazni streljal na mene! Tule —!"

Zamahnil je z nožem in ga vrgel v mene.

Odskočil sem, nož je zletel mimo, in hip pozneje sem tresčil lopova s kopitom na tla. Zaleglo je. Nihče ni več črnil.

"Ne šalimo se, kakor vidite!" sem dejal osorno. "Alim mi bo odgovarjal, vi drugi pa molčite!"

Kje je Ingliš?"

"Nikakega Ingliša ni tukaj."

"Tudi v jami ne?"

"Ne."

"Prav si povedal! Odsel je namreč iz jame."

"Od — šel —?" je jecljal.

"Obrni se pa ga boš videl!"

Mignil sem Angležu in tolmaču. Stopila sta izza oglavice.

Alim je onemel. Vsi so strmeli v Angleža kakor prikazen.

"Verjameš, da sem našel njegovo sled?" sem se smejal.

"Komaj da ste ga pripeljali v jamo, že je spet svoboden."

Vdajte se! Zaman bi se upirali. Oboroženi smo, vam pa smo pobrali puške, tudi tiste, ki visijo v koči. Le to vas še prosim, da nam izročite pištole in nože! Pa sami se ne smete dotakniti orožja, tolmač vas bo razorožil. Kdor se bo obotavljal, dobi kroglo!"

Dvignil sem repetirko. Anglež je vzel eno svojih pušk in pomeril. Tudi Halef, Očko in Omar so imeli puške ob licu.

Vsi splašeni so se dali razorožiti. Nobeden ni zinil.

"Halef, vrvi!"

Skočil je in jih privlekel.

"Zvežite alima!"

"Učenjak" je vzrojil:

"Effendi, kaj misliš —! Me ne da bi zvezali —? Tega ne trpim!"

"Tiho, sicer dobiš kroglo! Mar meniš, da boš pretepal ankleškega lorda pa še nagrado dobil za to? Ali ne veš, kaj pomeni udarec z bičem?"

Vse vas bomo zvezali. Ti dobiš z obrestmi vred povrnjene udarce, s katerimi si razžalil lorda, onim drugim pa dam besedo da jim ne bomo nič storili."

Pa alim se je še branil.

Lord ga je grdo gledal, razumel pa ga seveda ni. Le to je videl, da se noče pokoriti.

Vprašal je tolmača:

"Kaj se pravi po turško 'pomagal bom'?"

"Jardymdžim."

"Well —! Jardymdžim, lopov —!"

Pobral je alimov bič in alima nekajkrat tako učinkovito oplazil, da mu je minilo veselje do odpora.

Zvezali so ga.

Tudi vse druge oglarjeve ljudi smo zvezali, niso se branili, preveč so se bali pušk. Pritrdili smo jim roke na hrbtu, pa tako, da niso mogli drug drugemu s prsti razvozlati vezi, in jim povezali tudi noge.

Preiskal sem oglarjevo rano. Halef je streljal, pa slabo je meril. Kroglja je šla nadkolenom v meso, rana ni bila nevarna. Obvezal sem ga. Zavedel se je, grdo nas je gledal, reči pa si ni upal nič.

—(Dalje prihodnjič)

je priznala, da ji ni prav nič sile in marsikatera bi se počutila srečno, ako bi imela tako udobnost kot gospa Princova, ampak njej se hoče v Ameriko. Tako se počuti v starem kraju marsikateri Amerikanec, ki se je odločil, da tam ostane, pa se je premislil in hoče nazaj in to predvsem ženske, ki nimajo tam obstanka, kar je umevno.

V Ljubljani sem se zgledal pri uredništvih "Slovenca" in "Jutra." Oba dnevnika sta se sivoječasno bavila s tisto afero o Cankarjevi sohi, ki je bila poslana v Cleveland. Prvi je stvar zagovarjal, drugi pa kritiziral in to parkrat v zelo ostrem pastrupenem tonu. Ker sem iz pisarnja obeh razvidel, da sta pri stvari precej čudno informirana in to zlasti "Jutro," sem šel, da sem stvar pojasnil. Pri obeh sem bil prav prijazen sprejet. Urednik "Jutra," g. Gmeiner, je dejal: "Zelo nas veseli in smo vam hvaležni za vaše pojasnilo. Nismo vedeli tega in vas zagotovem, da čez Jugoslovanski kulturni vrt v Clevelandu ne bomo več pisali. Sedaj vemo, da je bila stvar dobra in poštena, ter čestitamo k tako lepemu uspehu." Povabili so me tudi, da bi prišel predavati, čemur pa žal nisem mogel ustreči. Pri "Slovencu" me je sprejel g. Cencič, eden izmed urednikov, s katerim sem se imel priliko razgovarjati o zadevi.

Žal, da so si nekateri obisk pri obeh uredništvih napačno tolmačili in par me je vprašalo, zakaj da sem se razgovarjal tudi z urednikom "Jutra." Tako vprašanje človeka precej neprijetno dirne, ko si nekateri tako čudno tolmačijo tako stvar. Pojasnil sem, da je tukaj zadeva, ki meče zelo slabo luč na clevelandске Slovence radi Cankarjeve sohe, ter je treba v interesu pravilnega razumevanja

stvar urediti in obema pojasniti. Zato se je šlo. Na treh mestih se mi je zdelo potrebno razgovarjati se o tem: pri županu, pri "Jutru" in pri "Slovencu," da se tako zadeva razčisti.

*
V prestolico Jugoslavije. — Belgrad. — V Saborni cerkvi. — V palači srbskega patrijarha. — V palači notranjega ministra. — Pri ministru dr. Kreku. — Pri šefu izseljeniškega oddelka dr. Aranickiju. — G. Janko Švajger. — Pri dr. Kolombatoviću. — Na Kalemegdanu. — Spomini na kralja Aleksandra. — V hotelu Moskva. — Po mestu.

Po nekaj dneh bivanja na domačih tleh se odločim, da grem v Belgrad. Hotel sem si ogledati stolno mesto jugoslovanske države, ker me je kot tako zelo zanimalo. Saj bi ne bilo lepo, da pri tem, ko sem ogledoval razna znamenita in zgodovinska mesta, prezrl Belgrad. Pri tem sem pa moral računati s časom: za Binkošti sem hotel biti doma in pa na žalostni gori, a precej po Binkoštih pa sem bil namenjen v Sveto deželo, potem sem hotel še na Atos in pa v Carigrad. Da mi pa za Belgrad časa ne zmanjka, sem šel tja še pred Binkošti.

V torek 11. maja se ob 8. uri zvečer odpeljem iz ljubljanskega kolodvora z brzovlakom proti Belgradu. Vožnja je bila drugače prav prijetna, le za razgled na ni bilo prilike, ker je bilo ponoči, pa ni bilo drugače. Dan sem porabil za razne obiske, a noč pa za potovanje. Do Zagreba je bilo prav živahno, ker moji sopotniki so bili prav prijazni in pa zgovorni in je čas kar hitro potekal; bolj dolgočasno je bilo od Zagreba naprej, ki me pa tudi to ni dosti motilo in sem kmalu zaspal na mehke sedežu. Zbudil me je

tem pa čevlje, ki so bili še prilično snažni, pa ker bi fant rad zaslužil, se mu pa udam. No, pa daj no, sem dejal, ter mu nastavlil nogo. Med tem ko mi je čevlje snažil je spraševal odkod pridem, kako dolgo mislim biti v Belgradu itd. Ko je bil gotov mu plačam, zraven mu pa dam še malo napitnino, pa je bil fant še bolj zgovoren in vesel in kar najraje bi šel po mestu z menoj ter mi razkazoval razne znamenitosti. Potem mi je pravil kod vse naj grem, da bom več videl in nazadnje se je priporočil, da kadar pridem tod mimo in bodo čevlji zopet prašni, naj pridem zopet k njemu, češ, da mi bo on najbolje postregel. Seveda ni bil on edini tam, ki snažijo čevlje, pač pa jih je cela vrsta. Če prezeš enega ali morda dva, te opomni tretji in če se za povabilo ne brigaš, prične s krtačo ropotati po stolici in te tako opozarja, da je treba čevlje osnažiti.

Od kolodvora sem krenil proti Terazijam, kjer je nekako središče Belgrada. Ondi se stekajo ceste: kralja Aleksandra, kralja Milana, kneza Mihajlova, kraljice Natalije, Balkanska in druge. Vsled tega je na Terazijah zelo živahen promet. Zelo me je zanimala pisana množica, ki je vrvela iz ene ulice v drugo. Tu sem gledal elegantno oblečene dame, gospode, potem preproste seljake, moške in ženske v narodnih nošah, krepke Bosance, Albance, Ruse, Madžare, Kalmike, Žide in druge. Vse je nekam veselo razpoloženo in na licih se jim vidi, da ne trpijo pomanjkanja. Živahno se razgovarjajo in smejejo ter vidno zadovoljni hitijo po svojih opravkih.

Belgrad je zelo lepo in obsežno mesto, ter ima krasno naravno lego, kot jo ima malo mest. Razprostira se po vzpetini nad Savo in Donavo, ter napravi na gledalca že od daleč zelo ugoden vtis in prav tako ko stopi v mesto. Lepe nove stavbe, elegantne palače z lepimi vrtni in vođometi, vmes pa široke asfaltirane ceste, na katerih je zelo živahen promet. Res, da se med lepimi in velikimi stavbami ne manjka nizkih starih hiš z razpokanimi stenami, toda tudi te pridejo prej ali slej na vrsto, ter jih bo zadela enaka usoda kot je zadela prejšnje, ki so nekoč gledale turško gospodstvo ali bolje rečeno firanstvo, in so jih potem podrli, ako jih že prej niso razdejale avstrijske granate, ter pozidali nove večje in lepše. Tako bodo prej ali slej napravili s temi, ki so še ostale, a vsega naenkrat pa se ne morejo. Saj je mesto čudovito naglo zrastle. Še v minulem 19. stoletju je bilo prav rečno, nizke hiše, ulice pa ozke ter tlakovane z neobdelanim kamenjem, a danes je pa pravcato vsemesto ter je najlepše na Balkanu. Pri vsem tem pa se mesto še vedno širi ter obeta biti eno najlepših mest v Evropi. Pogoji za to so zelo ugodni.

Zgodovinski Belgrad je prav za prav na severni strani pri ustju Save in Donave, kjer je trdnjava in pa kalemegdanski park. Ondi je stala nekdanja keltska trdnjava Singidunum, čigar zgodovina seže v 4. stoletje pred Kristusom. Mogočni rimski orel, ki je razpenjal svoje peroti tja preko Donave, je zavladal tudi nad Singidunumom, katerega so Rimljani zavzeli še ob Kristusovem času. Za vlade rimskega cesarja Domicianja (81-96) so v Singidunumu dalj časa taborili oddelki četrtke rimke legije, ki so varovali posest rimskega cesarstva. Singidunum je čisto menjal svoje gospodarje, ter prehajal iz roke v roko. Njegova zgodovina je polna bojev in pustošenj. Često je bil porušen, pa zopet pozidan. V 5. stoletju so

ga zavzeli Huni, za njimi Sarmati, nato pa Goti, končno so ga dobili Bizantinci. Ker je bil Singidunum strateško zelo važen, ga je dal bizantinski cesar Justinijan (527-565) ponovno utrditi, da se je tako lažje branil proti rastoči sili Slovanov, ki so prodirali v notranjost bizantinske države, katero so resno ogrožali, ter povzročili Bizantincom nemalo skrbi in bojov. Po mnogih bojih so ga dobili Avari.

(Dalje prihodnjič)

ONEVNE VESTI

Rusija ni pripravljena za večjo vojno

Moskva, 26. sept. Vladimir Potemkin, pomožni minister za zunanje zadeve, je sporočil Poljski, da Rusija ne bo mirno gledala, ako Poljska napade čehoslovaško republiko. Obenem se pa pripominja, da ruska armada nikakor ni pripravljena, da bi začela z večjo vojno. Ima sicer na razpolago takoj 1,500,000 vojakov, toda armada nima potrebne opreme, ki je absolutno potrebna, da se rabi tekom daljšega boja. Poleg tega pa primanjkuje ruski armadi transportnih sredstev.

Madžarski vojaki hitijo proti Čehoslovaški

Budapest, 26. septembra. Madžarski kabinet je začel sinoči z zasедanjem in je še vedno zboroval ob drugi uri danes zjutraj. Zborovanje kabineta je bilo sklicano, ko je čehoslovaška republika izdala generalno povelje za splošno mobilizacijo. Ogrska je zanikala, da bi začela z mobilizacijo, toda tujezemski poročevalci trdijo, da je bilo zadnje dneve najmanj 100,000 rezervistov poklicanih pod orožje. Vse železniške postaje so zasedene in pri vatnim potnikom je nemogoče potovati po železnicah. 2,000 ogrskih "prostovoljcev" se je podalo na čehoslovaško mejo.

Rusko časopisje ostro udriha po Romunski

Moskva, 26. septembra. Sovjetsko radio postaje so napadle smotno Nemčijo in Romunsko. Govorniki so poudarjali, da naj delavci razbijajo Hitlerjev vojni ustroj, kjerkoli le morejo. Obenem se je pozivalo romunske delavce, da preprečijo tajno šepetanje romunske vlade s Hitlerjem. Romunska je naznanila ruski vladi, da bo dovolila prehod ruskih čet preko Romunske, ako pride Francija na pomoč čehoslovaški republiki.

Vlada svari Amerikance, da zapustijo Francijo

Washington, 26. septembra. Ameriško poslanstvo v Parizu je danes obvestilo vse ameriške državljane, zlasti turiste, da se nemudoma vrnejo v Zedinjene države, ker je vojna nevarnost z vsakim dnevom večja. To je prvi poziv od strani ameriškega poslanstva ameriškim državljanom. Ameriški poslaniški v Evropi morajo dobro vedeti, da se bliža nevarnost. Nekako 100,000 ameriških državljanov se danes nahaja v Evropi in Amerika se boji za njih bodočnost.

MALI OGLASI

Dve sobi

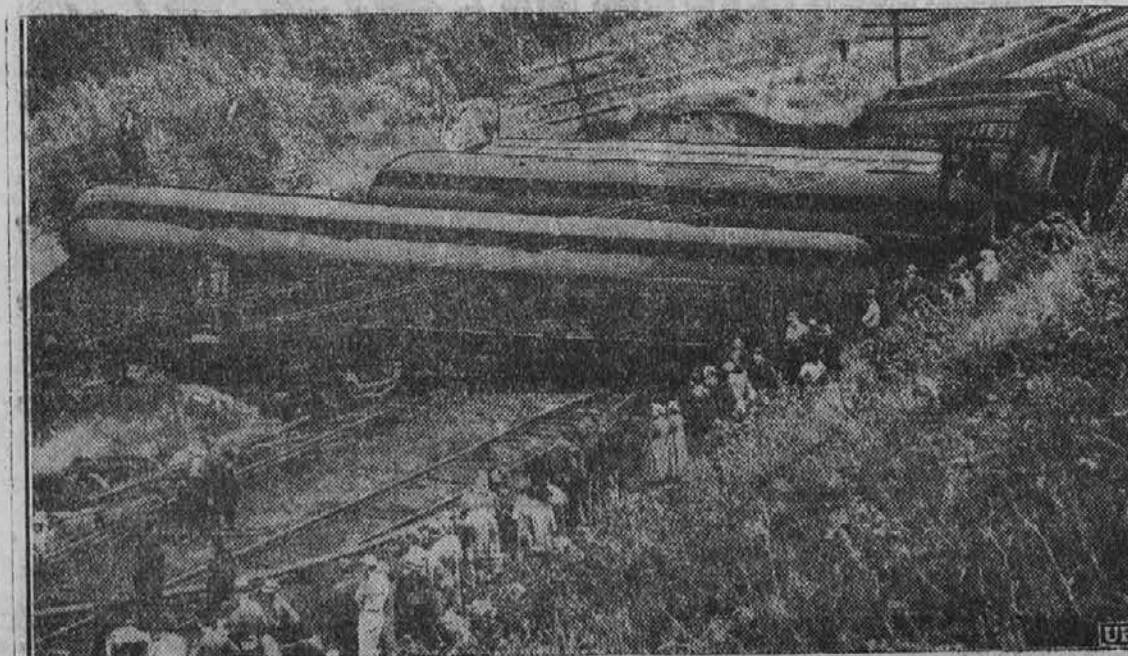
se oddasti v najem. Kopališče na razpolago. Vprašajte na 1197 Norwood Rd. (227)

Naprodaj je hiša

za dve družini, štiri sobe za vsako, tudi podstrešje je pripravno za stanovanje. Garaža za dva avtomobila. Velik lot in mnogo sadnih dreves. Blizu sol in ulične železnice, v bližini E. 140th St. in Lake Shore bulevarda. Cena je samo \$4,200.00. Vprašajte pri Steve Rogulich, 1042 E. 176th St. Tel. KENmore 4863-J. (230)

Ameriški marini so v tujezemskem naselju v Sangažu opravili z japonskimi banditi, ki so udri v naselje. Ameriški marini so japonske vsiljivce zgrabili, jih razorožili ter v avtih odpeljali nazaj na japonsko stran.

Vsled močnega deževja se je poškodovala praga pri Hudson, Wis. in tako se je brzovlak iztiril. Ubit je bil strojevodja in neka druga oseba.

Skrivnosti ruskega carskega dvora

ROMAN

Skraini čas je že bil, da se ne kaj stori.

Hrup s ceste se je približeval, tako, da so se mogle razločiti posamezne besede.

—Izročite nam obešenca! — so upili kmetje. — Mi ga moramo imeti, da dobimo svoj denar.

—Drugič ne bo več ušel, bomo se že pobrigali za to.

—Za menoj! — se čuje Maruškin glas, ki je prodrl že do hiše. — Če nam ga ne izročijo prostovoljno, bomo pa zažgali hišo.

—Zdravnik! — zakliče vdovica Simonovna, ter da Belouj znak, da pride k njej. Ko je stal ob njej, mu zašepče z glasom, ki ni dovoljeval ugovaranja:

—Splezaj na podstrešje ter vzemi s seboj goreče poleno iz peči, in ko boš videl, da bodo vdorili preko mojega trupla v hišo, vrzi poleno v žito, da se zruši goreča bajta na te prokletneže.

—Storil bom, — odvrne Belouj. — Tudi jaz raje umrem v plamenu, kakor pa da pridem njim v roke.

Nato odide in se povzpne po lesenih stopnicah na podstrešje.

Bojanovski, ki se je med tem hitro oblekel, gre s Simonovno k vratom.

Bil je že skrajni čas. Pijana druhal je besno tolkla po vratih.

Stršen krik se je slišal od zunaj. Nprestano se je slišalo ime Bojanovski, med tem je dajala Maruška svoja povelja:

—Razbijte vrata! — je kričala. — Naprej, ljudje! Če nam ne odprejo, bomo vdorili s silo.

Predno so kmetje izvršili to povelje, odpre vdovica Simonovna vrata, ter se pokaže na pragu.

Ko so videli, kako ponosno in vzravnano stoji so pijani kmetje utihnili in tudi sama Maruška je stopila nekaj korakov nazaj.

Hladno je gledala srčna Simonovna pijane kmete. Maruške pa ni niti pogledala, kot da bi je sploh ne bilo.

—Kaj želite ljudje? — vpraša. — Zakaj se zbirate pred mojim vrati in zakaj zahtevate

vstop v hišo?

Kapetanova ljubimka odvrne: —Odgovorila ti bom na tvoje vprašanje, vdovica Simonovna.

—Od tebe nečem odgovora, — odvrne Simonovna. Govoriti hočem s svojimi rojaki in prijatelji.

Te besede so kmetom ugajale in oglasilo se je par glasov:

—Pustite, naj govori bogata vdovica Simonovna. Naj nam pove, kaj hoče!

—Prijatelji!!! — začne srčna žena. Vi vsi veste, da mi je vsak izmed vas dobro došel kot gost. Saj smo se vsi tukaj rodili in skupno živeli. Z mnogimi od vas sem tudi v sorodstvu. Med vami ni nikogar, ki bi mogel reči, da sem ga kdaj užalila, ali odbila, če me je prosil za kakšno uslugo.

—Res je! — so odobravali kmetje. — Simonovna je bila vedno dobra. — Ne bomo ji storili nič zalega! — zakliče Maruška. Zahtevamo samo, da nam izroči človeka, ki so ga ugrabili z vešal.

—Ako se nahaja v njeni hiši, — zakliče neki kmet, — vdovici rojak, — a to je treba najprej dokazati!

—Da, to se mora najprej dokazati! — zavpije druhal pijanih kmetov. — Vdovica Simonovna je poštena žena. Ona nam daje vsak praznik najboljše žganje, a Materi Božji je podarila večno svetilko. Ona je dobra in poštena žena.

—Norci! — vzkligne Maruška. — Dala vam bom desetkrat toliko, ako mi pomagate.

Nato se obrne k vdovici, ki je stala kot kamenit steber na pragu svoje hiše.

—Priseži nam, da onega, ki ga iščemo ni v tvoji hiši. Ako nam to prisežeš, bomo takoj odšli od tu.

—Da, naj priseže! — so vpili kmetje.

—Zakaj molčiš? — reče Maruška zmagovalno.

Ko vdovica Simonovna še vedno ni hotela priseči, stopi pred njo neki stari kmet in reče:

—Vdovica Simonovna, ko si bila otrok, si često sedela na mojih kolenih. Sedaj te prošim v imenu vseh, ki smo zbrani pred tvojimi vratmi, ne obnavljaj se in priseži nam, draga moja hčerka!

—Po krivem bi prisegla! — vzkligne vdovica.

Maruška veselo vzkligne: —Ali ste slišali? — Ne more more priseči, ker je kriva.

Nastalo je strahovito vpitje toda stari kmet pomiri ljudi ter se na obrne k lepi vdovici Simonovni in pravi:

—Ti torej skrivaš človeka, ki ga iščemo? Ti si ga snela z vešal in odvzela pravici njeno žrtev?

—Pravici nisem ničesar odvzela, — odvrne hrabra žena glasno. — Toda ugrabila sem nedolžno žrtev njenim ubijalcem.

—Da, nesrečnež, ki ga iščete, se nahaja v moji hiši. — Toda, kaj hočete od njega, prijatelji! — Povejte mi, ali je kdo med vami, kateremu je on storil kakšno krivico?

—Izročila ga bom onemu, kdor bi mi mogel to krivico dokazati.

Maruška skoči in vzkligne: —Napravi jo je meni! Meni ga moraš izročiti. Hotel je umoriti mojega moža!

Vdovica Simonovna se nasmeje:

—Poslušajte to lažnjivko! — vzkligne ona. — Ona trdi, prijatelji moji, da je Bojanov-

ski hotel umoriti njenega moža. Saj ona niti nima moža. Ona je ljubimka človeka, ki je na daleč naokrog poznan pod imenom: "sibirski tiger."

Maruška pobledi od jeze.

—Te besede boš obžalovala! — zavpije ona. — Kapetan Nikolini ti bode porušil hišo!

—Naj poskusi! — odvrne preširno vdovica Simonovna, — toda naj ne pozabi, da velja pravica tudi za nas, uboge sibirskete kmete. Carjeve oči gledajo tudi v najoddaljenejši kotiček brezmejne države.

—Vseeno, — jo prekine Maruška, — car ne bo dovolil, da bi bil užaljen njegov najzvestejši sluga, pa če tudi moreš računati na njegovo pomoč. Toda sedaj sem jaz tvoj car, Simonovna, sedaj se nahajaš v moji oblasti.

—Ne brani nam dalje vstopiti v svojo hišo! Ali pa nam povej odkrito, da nam nočeš izročiti kaznjence.

—Ne bom vam ga izročila! — odvrne vdovica brez premišljanja.

—Navalite na hišo, kmetje! — ukaže Maruška. — Ha, kaj čakate? Zakaj ste prinesli sekire? Zažgite hišo!

Ko je videla, da se kmetje še vedno obotavljajo, je nadaljevala glasneje:

—Veselo bo hiša gorela, ljudje! Obljubljam vam, da bom prinesla dovolj žganja in vsako suho grlo bo dobilo svoj delež.

Ta obljuba je zadoščala, da je vzpodbudila kmete na ta zločin. Divje kričaje pohitijo na stopnice, na katerih je stala vdovica Simonovna, čakajoč brez strahu, kaj bo.

—Nazaj! — vzkligne ona. — Ali mar ne poznate več naših svetih prastarih sibirskih zakonov?

Kmetje obstanejo in se spogledajo.

—Vprašam vas še enkrat, — ponovi Simonovna, — ali ste pozabili zakone naše zemlje?

—Kakšne zakone mislite? — vpraša nekaj kmetov.

—Mislim na oni zakon, — odgovori vdovica svečano, — ki pravi, da je svoboden oni kaznjenc, kateremu se posreči, da najde zavetje pri vdovici in če je ta pripravljena, da ga vzame za moža.

—Mislim, da poznate ta zakon, prijatelji? — vpraša vdovica.

Stari kmet da ostalim znak, naj molčijo, ker želi govoriti.

—Poznamo ta zakon, hčerka moja, — reče on, — in vendar ni nikogar v Sibiriji, komur ne bi bil svet.

—Če vam je torej svet, — odvrne vdovica Simonovna — potem ne bodete prekoricali praga moje hiše. Poslušajte prijatelji, odločila sem se, da postanem Bojanovskijem žena.

Ko je to govorila, stopi Bojanovski iz hiše.

Komaj ga je druhal opazila, zažene zopet grozen krik, a ko je Maruška ukazala so ga hoteli kmetje napasti.

Vdovica Simonovna objame Bojanovskega in mu položi svojo glavo na prsa.

—Samo naprej, kmetje! — vzkligne. — Ubijte ga, toda ubijte tudi mene, ker bom še danes postala njegova žena.

S plamtečami očmi pogleda ona njega polna ljubezni.

Kmetje so prišli skoro do njiju s svojimi sekirami, stali so kakor okamenili, ko so videli, kako se je vdovica pritisnila k njemu.

Toda stari, ki so ga vsi ubogali in spoštovali, razloži svojim rojakom, da bo Bojanovski postal Simonovnin mož in da se mu kot takšnemu ne sme zgoditi nič zalega.

Maruška se je trudila da bi prepričala ljudi o nasprotnem. Ponujala je velike vsote onemu, ki bi potegnil Bojanovskega s praga. Obljubljala jim je žganja in visoke službe pri oblasti, ako se ne bi brigali za ta neumni sibirski zakon, kakor

se je izrazila. Toda nikogar ni bilo, ki bi jo ubogal.

—Ne moremo ničesar storiti, — so ji odgovarjali. — Bojanovski je sedaj naš, svoboden je!

Maruška stisne svoje pesti v brezmejni jezi.

—Vse vas bom uničila! — vzkligne ona. — Kmalu bode videli, kako misli Petrograd o vaših starih neumnih zakonih. Tam se jim smeji.

Sedaj se obrnejo kmetje srditi k Nikolini ljubimki.

—Kaj, zasmehujejo naše zakone? Oho, to so naše pravice, ki nam jih ne bo nihče odvzel!

—A če bi se kdo našel, ki nas bi ožrnil, ta se naj varuje! — Živeli smo mirno v tej vasi, dokler nisi prišla ti s svojimi kapetanom Nikolinom. Vi dva sta nam prinesla nesrečo.

—A Bog sam je proti vama, — reče stari kmet. — Zakaj, če ne bi bila njegova volja, ne bi Bojanovski prišel nikdar z vešal.

To praznovorno tolmačenje je bilo vzrok, da so bili sedaj vsi kmetje za Bojanovskega.

Maruška je hitro videla, da ne bo ničesar dosegla in da je stvar za njo propadla, ter je drhteč od jeze odšla domov.

—Vas vse vabim v svate, prijatelji, — reče vdovica Simonovna kmetom, — to bo vesela svadba, kakršne ne pomni nihče v vasi.

Kmetje so začeli navdušeno vzklikati, ter so se zbrali okrog nje, da ji poljubijo roke in rob obleke.

Kmalu se je druhal razšla; okrog samotne hiše je zopet zavladala tišina.

Vdovica potegne Bojanovskega v hišo.

—Rešen si! — zavriska ona, in zapre vrata za seboj. — Rešen si, sedaj si svoboden!

Sedaj se prebudi v njej žena, potem ko je odvrnila nevarnost s svojo izredno odločnostjo in srčnostjo. Ona si zakrije obraz z rokama in zajoča.

Bojanovski ji položi roke okrog pasu.

—Rešen sem, — pravi on, — toda se imam samo tebi zahvaliti.

—Zares, zdiš mi kot junakinja davnih časov, kadar se spominim, kako si stopila pred razjarjeno množico.

—A kako se ti naj zahvalim, da si se odločila igrati pred kmeti ono komedijo, da bom postal tvoj mož?

(Dalje prihodnjič)

Razpis službe

Razpisuje se služba oskrbnika Slovenskega doma na Holmes Ave. Ponudbe naj se pošljejo na tajništvo Slovenskega doma do 30. sept., na 15810 Holmes Ave.

NAZNANILO IN ZAHVALA

Žalostnega in globoko potrtega srca naznanjamo vsem sorodnikom in prijateljem tužno vest, da je za vedno zatisnil svoje blage oči naš ljubljani soprog in brat

Frank Gričar

Umrli je 28. avgusta, 1938. Pogreb se je vršil v cerkev sv. Marije Vnebovzete ter od tam na Calvary pokopališče, kjer smo ga položili k večnemu počitku v naročje matere zemlje.

Pokojnik je bil rojen v vasi Javorje, fara sv. Križ pri Litiji. Rojen je bil 3. aprila leta 1888.

V dolžnost si štejemo, da se tem potom iskreno zahvalimo vsem, ki so položili tako krasne vence h krsti dragega pokojnika. Zahvalo želimo izreči sledečim prijateljem: Mr. in Mrs. Feliks Gričar iz Forest City, Pa., Mr. in Mrs. Frank Zupančič, Mr. in Mrs. Frank Znidaršič, Mr. in Mrs. Anthony Okicki, Mr. in Mrs. Jos. Tomsic, Mr. in Mrs. Jim Novak, Mr. in Mrs. John Asseg, Mr. in Mrs. Anton Puntar, Mrs. Anna Janc in družina, Mr. in Mrs. Louis Pibernik, družini Čeren in Simoncic, društvo Mir št. 142 SNPJ. Najlepšo hvalo naj sprejme tudi Miss Mildred Kress za velikodušen dar.

Dalje srčna hvala vsem onim, ki so darovali za sv. maše, ki se bodo brale za mir in pokoj duše pokojnika. Zahvalimo se sledečim: Mr. in Mrs. Frank Zupancic, Mr. in Mrs. Anthony Okicki, Mr. in Mrs. John Zaman, Mr. in Mrs. Jack Malovrh, Mrs. Anna Leskovec, Mrs. Rose Kozar, Mrs. Frances Grčman, Mr. in Mrs. Jos. Adamich, Mr. in Mrs. Jos. Krall, Mr. Anton Zalar, Mrs. Mary Bajt, Mr. in Mrs. Jos. Ponikvar, Mr. in Mrs. Matt Hribar, Mr. in Mrs. Chas. Starman, Mr. in Mrs. Edward Janc, Mr. in Mrs. Paul Janc, Mr. in Mrs. John Petric iz Barber-ton, Ohio, Mr. in Mrs. Paul Kraševic, Mr. John Zurga, Mr. in Mrs. Jos. Hribar, Mr. in Mrs. Florijan Močilnikar, Mrs. Frances Tomazin, Mr. in Mrs. August Gostisha, Mr. in Mrs. Jack Cempire, vsi iz Forest City, Pa., in Mr. in Mrs. Frank Sirca.

Zahvalo naj sprejmejo dalje vsi oni, ki so dali svoje avtomobile brezplačno v poslugo in sicer: Mr. Frank Zupancic, Mr. Paul Krasoc, Mr. John Asseg, Mr. Louis Pibernik, Mr. Frank Seruchar.

Hvala vsem, ki so ga prišli kropiti, ko je ležal na mrtvaškem odru ter onim, ki so ga spremili na njegovi zadnji poti.

Zahvalo izrekamo pogrebniemu zavodu Joseph Zele za prvovrstno vodstvo pogreba in vsestransko najboljšo poslugo.

Želimo izreči globoko zahvalo vsem sosedom in prijateljem, ki so ga obiskovali za časa dolge in mučne bolezni ter mu skušali lajšati njegovo trpljenje. Posebno se zahvalimo: Mr. in Mrs. John Černe, Mr. in Mrs. Frank Zupancic, Mr. in Mrs. Anthony Okicki in Mr. in Mrs. Frank Znidaršič za vse, kar so nam storili ob uri žalosti. Hvala tudi soratom od društva Mir št. 142 SNPJ, ki so nosili krsto.

Končana je tvoja pot, ki je bila pot trpljenja. Odšel si, dragi Frank tja, odkoder ni povratka. Spominjali se te bomo z ljubeznijo v naših sreih. Počivaj v miru in rahla naj ti bo ameriška zemlja.

Žalujoci ostali:
Frances, soproga
Feliks, brat živeč v Forest City, Pa.
V stari domovini pa zapušča brata in štiri sestre
Cleveland (Collinwood), Ohio, 27. septembra, 1938.

UNITED STATES MARINE BAND CONCERT

"The President's Own"

PUBLIC AUDITORIUM SEPTEMBER 29 AND 30

4 predstave popoldne in zvečer
Popoldne ob 2:15 — zvečer ob 8:30

'Najboljša godba v Ameriki'

NIZKE CENE: POPOLDNE 25c
Zvečer 50c

Pod avsplo
FRATERNAL ORDER OF POLICE
CLEVELAND LODGE NO. 8

BRAZIS BROS. CLOTHES

Obleke, površniki, suknje,
narejene po meri

\$22.50

Ze narejene obleke — samo

\$15.50

6905-07 Superior Avenue
6122 St. Clair Avenue
J. Okorn, mgr.

404 East 156th Street
A. Kastelic, mgr.

VLOGE v tej posojilnici

zavarovane do
\$5000 po Federal
Savings & Loan
Insurance Corporation,
Washington, D. C.

Sprejemamo osebne in društvene vloge
Plačane obresti po 3%
St. Clair Savings & Loan Co.
6235 St. Clair Ave. HEND. 5670

GREMO IZ TRGOVINE!

RAZPRODAJA SE PRIČNE

V SREDO 28. SEPTEMBRA OB 9. ZJUTRAJ

SMASH
GO PRICES

BRAZIS TAILORS, 6113 St. Clair Ave.